

Za Grebenarjem

Tukaj na jésen je vriskala ajda —
saj ni res, to je bila Majda.
Ali obé?
Kdo pa to ve!

Za gradom

Tukaj sva hitre štruklje valila,
pôtlej jih ta lačnim delila.
Majda, tedaj sva slabó operirala,
mar bi jih bila za zdaj konzervirala!

Toplice

Tukaj po Sori sva čofotala,
v produ iz peska gradove zidála,
Majda, Majda, tristo hudičev,
daj mi usta, da ne bom kričal!

Plác 34 (po starem štetju)

Tu sem se rodil,
se igral, učil,
pól sem šel po sveti —
zdaj ne znam več peti.

(Spisala Loška smojka)

Pavletu Blazniku

13—VI—1973

Virum opúsque canó — ki ni mu enakega!
Mož je iz Loke doma, ki škofja brižinska
postala posest pred tisoč je leti.
Mož je mladenič sveže podobe, krepkih moči
telesnih in dušnih — na vrhu telesnih je sil,
ki v službi nenehni duhá stvarjálnega so,
snujočega že stoletja mu pol.

Fant je pogumen, ponosen podal se
iz Loke v Ljubljano, do vzeten za pesem, gosli
in znanost, ki odkriva preteklost škofjo v Loki —
z ljubeznijo, vnemo vso predal se je Muzi Historije,
potaplja podnevi se v skrivno pisanje pradavnih;
nuja življenjska, glasbeni dar in prožno teló
ponoči v kavarni mu vodi po strunah rokó —
v rosnem pa jutru nato — hajd' peš v Loko,
čarobni goslač z violino pod pazduho. —
Sanja bedé čez Sorško poljé, mimo Bitnja,
s pogledom v hribih poljanskih in selških,
kako so živeli mu tod predniki davni
pod palico krivo frisinških škofov,
sanja, naklepa, kak' skrito njih žitje in bitje
izvabil kot glasbo iz gosli bi
pismenkam skrivnim in težkim desetih stoletij,
da zaživelo gospostvo bi loško v živi podobi,
kot nobena krajina slovenska
slikarja še našla ni v knjigi, besedi.

Fant ta gorenjski, ki pest mu je krepka,
vreden, da dalmatinski cvet je dobil —
in volja prešerna vdano sledi besedam učitelja Ljudmila, Milka,